

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginus

Campidonaë, 1673

Dubium 35. An Religiosi relaxati possint obligari ad Reformationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

fuerant Auctores huius relaxationis, nec
 apparet, ex qua cavea sit facta, possunt
 numerare, quod ex rationabili. Secus
 corruptela, quia tunc non est locus
 excusationi per cap. cum tanto de consu.
 Igitur ad hoc, ut excusetur, qui non
 observantiam aliquam sui Ordinis,
 g. abstinentiam carni in Ordine
 S. Benedicti duo conjunctim requi-
 rantur, nempe ut ipse non sit Auctor
 huius relaxationis, sed vel ab immemo-
 riali vel saltem à longo tempore sit in-
 ducta, & secundò, ut sit certum, vel
 altem non constet ex corruptela fuisse
 dictam, idemque per proportionem di-
 vide uti linearum, si non surgitur ad
 minutum hora debita, & in Regula
 scripta, & similibus observantijs
 maius momenti.

- 14 Non tamen ad absolutam reformationem.
- 15 Nisi in quibusdam casibus.
- 17 Qui ibi referuntur. De quo & exemplum alle-
 gatur & 25.
- 19 Monasterium potest tolli ab his, qui scandalose
 in eo vivunt.
- 24 Aliqui Reges fuerunt solis suis exturbati propter
 vitia.
- 27 Monasteria non possunt dari, nisi Religiosis ejus-
 dem Ordinis.
 Quod probatur iuribus, rationibus, exemplis
 & revelatione ibid & seq.
- 34 Religiosi honestè viventes non possunt obligari ad
 observantias antiqui rigoris.
- 35 Fallit respectu quarundam & seq.
- 39 Quæ vera reformatio, & qui verè reformati.
- 40 Mundum duplicem faciebat Plato.

Affirmat Gloss. cap. ante triennium. d.
 31. cap. unc. de stat. mon. in 6. quod
 omnes eod. de Reg. iur. Archidia. cap. gesta.
 d. 74. Præposit. cap. cit. ante trienniu Abb.
 c. ad nostram. de appell. Nerut. cap. & alii. eod.
 Joan. Andr. cap. Ioannes. de Regul. Vin-
 cent. c. super eo. eod. Maior. in 4. d. 38.
 Laxan. fo. 2. cap. 12. num. 10 Ubi citat
 Sylvest. Card. & Peirin Lancelot. in gnom.
 Vit. rel. lib. 2. sect. 1. a. 6. Ubi citat Alex.
 & Clavaf. & de hoc ait esse casum ro-
 tundum in c. ex parte de Regul.

Negant verò Gloss. in cap. gesta cit. & 2
 c. integritas. 32. d. 1. Decius. c. ad nostram
 cit. Oldrad. conf. 96. Angel. V. Religiosus.
 num. 29. & alij in cap. cit. ante triennium.
 c. non est. 15. q. 1. c. præsens. 20. q. 3. & c. in-
 tegratas. 32. q. 1.

Innocent. autem, & Hostiens. in cap. 3
 super. eo. de Regul. distinguunt, ac dicunt,
 hunc quidem non posse obligari ad re-
 formationem, qui sit simplex, & non scivit
 Regulam sui Ordinis. quam fuit profes-
 sus ad plura alia, quam viderit, aut pro-
 baverit tempore Novitiatus, secus, si sit
 X x cautus

D U B. XXXV.

Religiosi viventes in Monasterio rela-
 xato, possunt obligari ad reforma-
 tionem?

Ad idem Cap. 25.

S U M M A R I U M.

Religiosi an possint obligari ad strictiorem vitam
 tractatur & seq.
 Quando dividitur conventus circa reformatio-
 nem amplectendam, pars minor debet se con-
 formare maiori.
 Quæ vivit vitam communem ad quid obligatur.
 Monachorum dissidere à suo toto, turpe.
 Vita antecedenti Regularis obligatur ad futura
 statuta sui Ordinis.
 Quis aliquis teneatur servare reformationem,
 solam intra Monasterium opimo revocanda.
 Licentia licentiarum detrectantes reformationem,
 quam ad eam cogere.
 In Monasterio relaxato possunt omnes obligari
 ad essentialia.

REGIA
 CAROLINI
 IN TARTARIA
 REGILAS
 LLARLAS
 POLICE
 III
 B

cautus, qui sciverit sui Monasterii, in quo professus est, observantiam non esse conformem primæ Regulari, & præviderit eam posse restitui, quia tunc tenetur ad illam.

- 4 Similiter Panor. in 7. cap. cit. super eo, quæ sequitur Afor. 1. p. instit. lib. 13. cap. 11. g. 17. distinguit circa intentionem professi, quia inquit, si professus est solum hunc modum vivendi quæ sequebatur in Monasterio, & vidit omnes sequi, non tenetur ad plus, nec ad plus potest obligari, secus si professus est Regulam, quia tunc tenetur ad omnia illius puncta.

De simplicioribus verò, qui solent allegare suam imperitiam, & se non fuisse monitos vel institutos circa Regulari obligationes. Idem Panor. quem sequitur Angel. v. Religiosus. n. 32. & apud ipsum Alexand. Item distinguit dicens, tales non posse quidem obligari ad reformationem, quin etiam posse ad quemlibet alium Ordinem transire, etiam laxiorem, sed si volunt in hoc manere, esse obligandos atque hæc quantum ad Doctorum placita circa dubium propositum, ut autem & ego quod sentio, clarius exponam, placet per sequentes propositiones declarare.

- 5 Prima propositio in Monasterio, in quo divisus est Conventus, aliis volentibus reformationem, aliis detrectantibus, hæc debet introduci, & tenetur pars minor, quæ reformationem non vult eam amplecti, quamvis forte sit utcumque ei dura futura. Ita Innoc. Host. Abb. & alij. in c. sit super eo. Afor. 1. p. instit. lib. 13. c. 11. g. 18. Et Sanch. in sum. lib. 76. cap. 2. n. 35. ubi pro hoc allegat ad 29. Authores, & citatur videtur decisum in capit. Basilicæ. d. 1. de consecr. cap. ad nostram citato. & cap. reprehensibilis. eod. Ratio est, tum quia quando aliquid decernitur communi collegarum suffragio, minor pars debet accedere ad

sententiã maioris, quia quod maior pars resolvit, & determinat, censetur in Capitulo determinatum, debentque personæ particulares observare id quod à suo Capit. invenitur constitutum. tit. de his, quæ sibi à ma. par. cap. Tum qui vovit vitam communem, vovit implicitè) omnia sine quibus vitam communis non potest subsistere, item communis stat in maiori parte ventus, ergo si illa pars amplectitur reformationem, minor debet se conformare, ut non sit nisi una vita communis in Monasterio. Deinde generale omnium D.D. effatum est, legislatores teneri ad suas leges exactivam (si non coactivam) ob istud, quia turpe est in uno corpore, ut in aliis discrepare à membro, atque principium etiam caput commune debet se membris conformare, quod quibus, ut ipsa sibi invicem se conformare, quia verò esset injustum obligare unam partem ad se conformandam in relaxatione, ideo dicendum est, ut in maiori se conformare maiori reformatione. Facit, quia causa partis hac in materia prævalet, non tamen, quia maioris, sed quia iustius favorabilioris, ergo tuenda præsertim minoris. Facit item discursus, format Nerut. in c. ad nostram de appellationibus, inquit isti, qui contradicunt reformationem, videntur se ex antecedenti voluntate ad illam obligasse, atque ideo non tenentur, si juxta hanc obligationem reformationem, ut se alijs in reformatione adhibent. Quia sicut Civis Pisanus intelligitur spontè obligare statutis pisanis, non solum factis, sed etiam fiendis, ita qui in Monasterio alicui per Professionem obligatur, & facit se ejus filium seu membrum, & obligat se ad formam vitæ & ad illam

in illo vigent, nō modò, sed quæ pro
 Monasterio, fient, & rationabiliter in-
 tra terminos Regulæ &
 Religionis, cuius est Monasterium. Et ita
 tenent Zerol. in pra. p. 2. v. reforma-
 Felin. Cror. & alij in c. tit. ad nostrã (a)
 Cavenda autem opinio Caram. n. 774.
 in Reg. s. Benedicti. Ubi ait hos, qui
 non consenserunt reformationi sui Mona-
 sterij non teneri ad eam, ejusve statuta,
 ut conformare maiori parti, nisi quã-
 sentiant, seu actu agunt in communitate
 verò liberos esse. Nam ex ipso fun-
 damento Caram. convincitur erroris e-
 opinio, quia enim isti quocunq; per-
 teges, sunt semper membra sui Monaste-
 b istud
 & de ejus communitate ideo semper,
 ubique tenentur servare leges & ob-
 servantiam suæ communitatis & Mona-
 sterij, arg. de his & cap. placuit. d. 12. &
 de consuetudine. d. 2. de cons. Quis enim dicat
 religiosum aliter posse vivere extra, &
 obligari intra Monasterium? Mit-
 scandala quæ inde oriuntur, occasio-
 vagandi extra Monasterium, quæ ob-
 queruntur, &c. (b)

Secunda propositio, quia omnis coa-
 sio habet difficiles exitus. cap. requisivit
 de spons. ideo quando aliquod Mona-
 sterium venit reformandum, satius est, ab-
 solvendi hos, qui renuunt reforma-
 tionem quam ad illam cogere, aut tole-
 rare cum Reformationis, ita Armill. v. Relig.
 num. 9. & Sylv. v. Religio 3. num. 12. Quod
 de d. c. l. in cap. relatum. ne cler. vel mon.
 Et cum aliquando oborta occasione hunc
 eam consultationi supposuissim, fuit
 ista responsum à Prælati diverforū
 Canonum, & diversis Doctores. Nam
 scriptura prohibet arare in bove & asino
 mandai veste ex lino & lano contexta,
 Innocent. cap. super eo. de Regul. Ioan.
 cap. unic. eod. in 6.
 Darum est in mēte veteri nova meditari ex
 Reg. s. Antonia. 2. p. luff. tit. 15. c. 18.

Et repugnat vitæ communi ac unitate
 nenda in Monasterijs, ut duplex, & di-
 versa vitæ forma in eis servetur, dissi-
 rixis, odijs, detractionibus via ampla a-
 perietur, fomesque ijs alendis copiosè
 suppeditabitur. Et si pro bono etiam lo-
 co civili & politico Republicæ non tole-
 ratur in multis locis, nisi una Religio, &
 coguntur emigrare, qui dissentientem ab
 ea quàm maior pars, vel Dominus loci se-
 quitur, profitentur, an nō etiam expedit
 pro bono & pace Monasteriorum (etiã
 publico statu) ut fiat firmamentum inter
 cœlum & terram, & dividantur aquæ ab
 aquis & lux à tenebris, hoc est filij lucis,
 cœlum suspicientes à tenebrionibus, ter-
 ra affixis, & suis voluptatibus, ut alto in
 mari mergis. (c)

Tertia propositio in Monast. in quo
 observantia est penitus collapsa, & ne-
 mo cogitat reformationem, possunt Re-
 ligiosi obligari ad omnia, quæ sunt essen-
 tialia, seu Statui religioso in communi,
 seu suo Ordini in particulari, & ad ali-
 quas alias observantias ad horum manu-
 tionem necessarias. Ita Angel. v. relig.
 jur. n. 32. Sylv. v. relig. 3. n. 12. Alex. de A-
 lez. Gloss. Innoc. Abb. & alij in initio
 hujus dubij citati. Et ita definitur in c. re-
 latū. ne cler. vel mon. c. ad nostrã. & c. repre-
 hensibilis de appell. Et sic v. g. possunt obli-
 gari ad nō habendum propriū, ad come-
 dendum in Refectorio communi, & ha-
 bitandum in uno Dormitorio ad portan-
 dum habitum decentem, tam in materia
 quàm longitudine & latitudine. Ad per-
 solvenda officia divina in numero compe-
 tenti, & cum ædificatione debita. Ad ab-

(c) Ita fuit sancitum in Concil. generali Rotho-
 mag. pro Monasterio Fontanelle Anno 682 de quo
 Bar. t. 8. n. 10. Et universaliter pro omnib. in Trid.
 sess. 25. c. 1. de Regul. De quo in Conc. Ill. Turon.
 can. 25. & 26. Cabilon. 2. can. 22. Aquilgran. 2. c. de
 vita in fer. Ord. can. 9. & 12. Vernens. sub Carolo
 Calvo cap. 3. Meldens. sub eodem can. 33.

REGIA
 ARVINA
 INTARIA
 EGLAS
 LLARIS
 POLICE
 III
 B

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

stinendum à tractatione armorum, aut venatione clamosa, ab evagationibus nocturnis, &c. Ratio est, quia aut illi se Professos agnoscunt, aut non, si secundum nihil est disputandum. Si primum, non possunt justè conqueri si cogantur illa servare, quæ Deo promiserunt, aut promissis sunt necessariò annexa, vel ex his necessariò consequuntur. Quòd si professi sunt cum illorum exclusione, & sub intentione ea non servandi, nec se ad ea obligandi hæc conditio, vel tanquàm contraria substantiæ actus, hoc est Professionis, eam reddit invalidam, aut tanquàm turpis habetur pro non apposita. Nec juvat, quod solent tales allegare, se fuisse sic instructos, cum essent in Novitiatu, & sibi sic fuisse promissum, quòd non forent unquam ad talia obligandi, quia debent imputare suæ propriæ stoliditati gravamen, quod inde sentiunt, cum alias potuissent meliùs se informare, qui autem eos obligant ad vivendum conformiter ad suam Professionem, sunt extra culpam & notam per *c. constituit. 20. quest. 3. & cap. cum dilectus de his, quæ vi aut mer. caus. Armill. v. Religio. n. 8.*

14 Quarta propositio, licet in Monasterio, in quo observantia est penitus collapsa, possint Religiosi obligari ad essentialia modo supradictò, non tamen ad totalem reformationem secundum primævum & antiquum Regulæ rigorem. Ita Navar. in *cap. statumimus. 19. q. 3. Sylv. v. Religio. 3. n. 12. & 6. 9. 6. Zerola. v. visitatio. Decius Oldrad. & alij* in initio dubij citati per jura ibi allegata. Ratio est, tum quia hoc videretur nimis durum, tum quia non videtur in eorum Professione inclusum, aut ex ea consequi.

15 Quinta propositio, Religiosi Monasterij, in quo observantia omnis est collapsa & qui sic vivunt, ut non modò essentialia

lia suæ professionis, seu sui Ordinis observent, sed etiam se enormitatibus immiscant, & sunt scandalo fidelibus, sunt per modum pænæ obligati ad reformationem (etiam strictissimam) excessibus commissis sub relaxato. Nam secundum jura, etiam laicorum criminum, detruduntur in Monasterium pro penitentia. *c. fin. dist. 2. quis clericus. & seq. d. 81. c. qui occidit. 4. c. clerici. 24. q. 3. c. si quis Episcopus. 5. cap. admonere 33. quest. 2. &c.* Ergo tiori ipsi Monachi rei similium criminum & enormitatibus inquinati debent pænæ observantia regularis, & reformationis strictissimæ participare. *Et c. si qua Monachorum. 27. q. 2. ad nostram. & c. reprehensibilis de appellatione. ne cler. vel mon. c. de Regula dilectus el. 2. & c. quoniam. de simulatione.* Pius V. anno 1566. die 2. Decembris constantiam Philippi II Regis per Bullam incipit: *Maxime cuperemus.* Mandatam universæ Regna Hispaniarum, etiam erga Franciscanos Conventuales, quorum Monasteria jussit tradi Obliterationibus, ipsos verò Conventuales de penitentia per Monasteria Obliterationum, & sub pena triennium, & similibus cogi in iis manere. Quod probat in *comm. 4. de Regul. num. 19.* quòd Pius II. ac deinde Sixtus IV. promulgaverunt, in eorum mari magno, & dat potestatem Prælati Ordinis reformandi, & quoscunque rebelliter, in eorum mari magno, & c. subijciendi pænæ non tantum solite, sed etiam acrioribus, & c. *de re. 1. ad Rodericum 10. 1. ad eisd. Sixti.*

Sexta propositio, Monasterium occupatur à Religiosis relaxatis, & scandalo viventibus, nec volentibus

regem redire, potest eis tolli, & tradi
habitandum à Reformatis ejusdem Or-
dinis. Ita Angel. v. Religiosus locus. num.
Gloss. Dan. Joan. Andr. & com-
munitate alii in c. inter quat. or. de rel. dom. &
c. de m. nec cler. vel mon. Vbi ita statui-
tur. Et in Concil. Vernensi can. 5. arg. c. si
abbas. 18. q. 2. c. quam sit eod. cap. nullus.
c. 1. & cap. cum Monasterium. de elect. Ubi
Glossa rursus ita tēet. Et probatur primò,
quia ex iustitia tenemur applicare bona
locum usum, ad quem sunt data, & his
quibus sunt legata, & vel maxi-
mè per ultimas voluntates, & prima-
rias fundaciones locorum, quibus con-
tinentur, omnia jura prohibent, at Mo-
nasteria non sunt fundata pro Religiosis
satis, & viventibus eum scandalo.
Ergo possunt eis tolli, & dari viventibus
obstantia c. & hoc diximus. 16. q. 7.
Secundo probatur, quia in talibus Mo-
nasterijs non solum difficile est salvari
etiam qui ibi habitant, sunt scandalo
quibus, quis autem neget, scandala esse
vitanda, clamante Apostolo, *aufferete ma-
lizia ex vobis. Tertio* probatur ex jure iustæ
restitutionis, quod cuique permittit hunc
locum à quo aliquid patitur, & ab in-
ferendo nocimento impedire, certum est
quod Religiosi à relaxatis mul-
tum patiuntur, Ecclesia, fideles, funda-
tores, Status religiosus, & ipsa Mona-
steria, in quibus habitant, unde cum tali-
bus damnis non possit obviari, nisi tol-
lendo ab ipsis sua loca, ideo (si etiam ju-
belle licet occupare sedes hostium) li-
cet occupare Monasteria horum homi-
num, patitur autem ab eis Ecclesia, quia
per ipsos res sacræ veniunt in minorem
estimationem apud alios fideles, dum
vident ab illis indecenter tractari. Item
quia fideles obfirmantur in suis vitijs
per eorum mala exempla. Item quia oc-

cupant loca bonorum qui possent esse au-
xilium Ecclesia & fidelibus, suis sacrificijs,
concionibus, Eleemosinis, ministrando
Sacramenta; &c. Patiuntur item ab eis
fundatores, quia sua intentione frau-
dantur, & suffragijs speratis pro remedio
sua anima. Patiuntur item alij Religiosi,
quia propter ipsos Status religiosus venit
in contemptum, & derisionem apud ca-
teros fideles, & maximè hæreticos, &c.
Unde relinquunt, quod possint quilibet
sic patientes contra ipsos insurgere, &
impedire, ne ultra noceant tollendo ab ip-
sis Monasteria, quod maximè licet suc-
cessoribus fundatorum, juxta. cap. filijs.
& seq. 16. q. 7. Episcopis. cap. omnes eod. c.
statuendum eod. q. 2. & c. qui vere eod. q. 1. Et
principibus temporalibus. c. fin. decis. 96.
& cap. sicut excellentiam. 23. q. 4. l. heredita-
tis ff. de per. hered. & l. si in aliquam eod. de
off. procons. Cassan. in cat. glor. p. 5. conf. 17.
Guid. Bened. in c. raynuius de testa. par. 2.
v. si absque liberis num. 33. De quo Ferdi-
nandum, & Isabellam Reges Castellæ
plurimum commendat Bzov. tom. 18. An-
nal. fol. 244.

Quarto probatur ex doctrina Panor. 23
& Specul. quos citat & sequitur Sylv. v.
donatio 1. num. 17. Ubi ait, quod quando
Religiosi sunt ingrati erga fundatorem,
quamvis aliqui dicant, Monasterium esse
destruendum (sicut in simili civitas arat-
ur, ob delictum civium, ut docet Barth.
l. aut facta. ff. de pen. Satius tamen esse, ut
Religiosi sic ingrati expellantur, & boni
subrogentur, ut sic mali puniantur, &
non Ecclesia. Non possunt autem Reli-
giosi se exhibere magis ingratos erga fū-
datores, quam si malè vivant, & bona
ab ipsis accepta, sic vivendo in malos
usum expendant, Ergo, &c.

Quinto probatur per c. alius. 15. q. 6. Ubi
Zacharias Papa Ludovicum inerrem seu
pigrum

REGIA
LARIUM
T
INTARIA
EGILAS
LLARLES
TOLICE
III
B

pigrum, Regem Francia, privavit regno suo hereditario, quia erat ei inutilis ut dicit textus, seu ut addit Glossa, quia erat dissolutus cum mulieribus, & effeminatus. De quo vide plura alia exempla apud Petr. Gregor. in *Synag. jur.* lib. 15. cap. 1. & Renat. Chopp. lib. 3. de *doman. tit. 30.* At si etiam Reges, & Imperatores, ob vitia sua possunt privari regnis & coronis hereditarijs, à fortiori Religiosi suis Monasterijs ob similia vitia. Et ita anno 1496. & 97. Francisc. Ximenes Archiep. toletanus fretus autoritate Alexandri VI. Papæ ac Ferdinandi, & Isabella Regum Castella, expulsi plerisque Conventualibus Ordinis Sancti Francisci ex suis Conventibus, Observantes in eos introduxit, ut refert Bzov. 10. 18. *an. 26. nal. fol. 467. & 489.* Tum iterum anno 1566. Philippo II. Rege Hispaniarum agente autoritate Pij V. eadem expeditio facta est in reliquos Conventus eorundem Conventualium, qui Ximenij & Ferdinandi zelum non senserant, ut supra ex Navarro retuli, de quo ubi vis terrarum, & in omni seculo abunde suppetunt exempla in alijs Ordinibus.

27 Dixi autem, ejusmodi Monasteria ablata à maleficientibus hominibus, esse tradenda alijs, Religiosis, qui sint eiusdem Ordinis, & non alijs, ita *Ancaran. c. sic de excess. pra.* Et ita ego infero 1. *ex c. nec emeritis. c. nullus. & cap. obitum. decis. 61. c. neminem. 70. cap. hort. amur. d. 71. cap. possessiones. 16. q. 1. can. quæ semel. 19. q. 3.*

28 *Secundò* ego ita infero ex Doctrina Glossæ, & DD. in *can. decernimus. 16. q. 7. can. si proponente. de reser. & l. in Ecclesijs. C. de ep. & cler. Abb. c. bona de post. & cap. ad decorem. de instit. Cassan. in cat. glor. p. 11. conf. 22. Barbat. conf. 23. vol. 1. Flamin. de resign. benef. lib. 5. q. 3. Gonfal. ad reg. 8. cancell. gloss. 9. Hugolin. de off. episc. cap. 50.*

Pialec. in *pra. p. 2. cap. 5.* Menoch. *de reprob. c. 2. de reprob. c. 2. de reprob. c. 2. de reprob. c. 2.* & aliorum, qui communiter dicuntur, monent ut in collationibus & promotionibus beneficiorum præferantur incolæ & indigenæ Diæcesis vel civitatis loci.

Tertio ego me fundo in jure, quod non peccavit, nec consequenter privari suis bonis & Monasterijs delicta privatorum, qui si debeant privari, sic tamen procedendum est, ut eundem Ordinem retineantur Monasteria, & eorum bona non autem tradantur, ut patet de feudis affinitatis familijs, quæ peccante feudatario tolluntur, & transferuntur ad alterius, sed eiusdem familia.

Quarto ego me fundo in ratione, omnes mutationes semper odiosæ, & in jure, aded ut dum aliquis inducenda, quàm minima debet præcisè, quantum opus est, ad eundem malo, ob quod inducitur non atqui sufficienter providetur Monasterijs relaxatis, quando amoventur mali Religiosi, et traduntur bonis eiusdem Ordinis, ergo non possunt alienis, quia tunc fieret maior injuria quàm sit necessaria.

Quinto ego me fundo in intentione fundatorum, quæ semper in iure debet impleri (ut volunt jura) & semper certo Ordini sua Monasteria daverunt, & dotarunt, ergo ut in injuria eorum dispositioni & voluntati debent relinqui Ordini, cuius sunt confirmatur ex Doctrina, et doctrina Cardin. Congr. de quo sol. 168. An. 16. quia quando petitur certa Monasteria Beata v. g. vel de Requiem) hæc satisfaciunt, dicendo de officio vel de alio Sancto. Quòd si hoc non fiat, nunc certè satisfieret intentioni fundatorum.

Religioſis, ad hoc ut facilius poſſint eſſentialia ſervare, aut cautiſſe ab eorum transgreſſione averti, licebit ad hoc illos obligare per c. unic. de ſtat. reg. in 6. Ubi & in Trid. ſeſſ. 25. c. 5. de Regul. indicitur monialibus clauſura perpetua, (quamvis ſit ſupra Regulam, & illam non ſint profeſſæ) nempe quia iudicata eſt iſtis neceſſaria ad cuſtodiam caſtitaſis quam profitentur.

Secundo fallit reſpectu eorum, quæ ſunt planè conformia ſtatui & Ordini talium Religioſorum, aut valde ab ipſo aliena, quia poſſunt ad illa obligari, aut ab iſtis prohiberi, licet ſint experturi aliquam difficultatem in iſtorum carentia, vel illorum exercitio, & hac ratione Archid. & Ioan. Monach. dicunt, moniales obligari ad clauſuram, quia decet ſæminas manere domi, & non vagari, qua ratione ſimiliter in clem. ne in agro. Prohibetur Monachi tractare arma, aut habere canes venaticos, vel certis veſtibus uti, quia nimirum, nimis repugnat ſtatui eorum, e contra verò ibid. jubentur promoveri ad ſacros Ordines, & ſtudia, quia maximè congruum eorum ſtatui.

Tertiò Fallit reſpectu earum obſervantiarum, de quibus conſtat non eſſe relaxatas, & intermiſſas ex cauſa rationabili, ſed per corruptelam, quia poſſunt Religioſi ad eas reduci, licet fortè ſint aliquantum auſteriores. c. cum tanto. ſin. de conſuet. Et hac ratione in c. cum ad Monasterium. de ſtat. mon. jubentur Monachi abſtinere à lineis induſiis, & eſu carniū, quarum uſus apud eos in valuerat.

Quartò Fallit reſpectu eorum, quæ ſuâ naturâ inclinant, & proximè diſponunt ad ruinam & relaxationem obſervantiæ, vel ipſas privatas perſonas ad caſū, quia hac ratione poſſunt eis interdici; & ſi eorum habent uſum, quoad illa reſormari, &

REGIA
ARIN
T
INTARIA
EGTAS
LLARIS
POLICE
III

ri, & sic v. g. jure antiquo, prohibetur facere Monasteria duplicia utriusq; sexus, cap. *definimus* 18. *quæst.* 2. Et jure novo per constitutiones S. Gregor. de anno 1624. prohibentur Monachi frequentare Monasteria monialium. Item studere Physicæ vel Legibus. cap. *non magno opere & c. super specula, ne cler. vel mon. habitare seorsim in Prioratibus vel mēbris Monasteriorum. cap. ex parte de capell. mon. & cler. ne in agro. §. ad hæc & c.*

39 *Octava Propositio*, cum ego hic loquor de reformatione Monasteriorum, & dico ea, quæ sunt relaxata, danda esse Religiosis reformatis, suppono non carere Prælatos Ecclesiasticos, Principesq; temporales lapide lydio ad discernendū aurichalcum ab auro, neque bonis perspicillibus ad distinguendum inter solem & parochia, hoc est, inter verè reformatos, & larvas reformationis; Reformatos enim ego non dico, qui sint astutiores in occultandis suis vitijs, aut qui in politica & Machiavellismo excellent, non qui jejulant, aut vigilant, seu jejunare & vigilare putantur, (Diabolus est astutior nobis, plus nobis jejunat & vigilat, si quidē nihil comedit, nec unquam dormit, & tamen semper est diabolus) sed inter quos charitas fraterna regnat, sinceritas viget, dolus & hipocrysis exulat, fuga vo-

luptatum cognoscitur, ambitio nullus, & uno verbo, qui verè sint mortui, & ipsis mundus, Sed quem talem nunc invenimus? tuum mistum est aqua, & argenteum versum est in Scoriam. Sunt, qui reformationi inhiant, & occupantur locis, qui à suis ipsi forent expulsi, reformatione magis indigent, cebat Plato duos esse mundos, sanctorum, in quo res omnes essent in veritate, veræ opes, veræ virtutes, verè luprates, & hunc, in quo non sunt verorum umbra & imagines, in quo tam assiduè in ore habemus, ut quædam, loquimur de orationis studio, condonandis injurijs, de honorum vitiarum contemptu & c. Verum in imagine pertranjit homo, & plurimum sinit in umbra & fūco, & neque sint verè reformati in illo altero Platonico, sed si quidem ita fecerit conditio, ut umbras amplectatur, Deus sua misericordia, ut ab reformationis transeamus ad verè observantiam, quam sanctissimum Fundatores nobis in suis Regulis demonstrarunt.

***

F I N I S.

INDEX